

‘Wat ben je al groot!’ zegt mama tegen Willemina. ‘Je gaat alleen uit logeren.’ Willemina kijkt uit het raam van de koets. Hoge bomen zwiepen voorbij. Langs het water staan de huizen als deftige reuzen. Kijk naar die monsters van steen, wil ze roepen. Met hun daken prikken ze de wolken bijna lek. En kijk dan naar mij. Ben ik groot? Ik kan niet eens bij de bel. Wel vijf Willemina’s gaan er in één paard. Ik ben niet groot. Ik ben klein. En dan zijn ze er. Langzaam beklimt Willemina de trap naar de voordeur. Ze is niet veel groter dan het wiel van een koets. En die koets rijdt nu weg.

‘Wat fijn dat je er bent,’ zegt tante Sara, alsof er geen tranen zijn. ‘Kijk, Willemina, kom eens mee!’ Tante trippelt naar de mooiste kamer van het huis. Haar rokken ruisen en ze ruikt naar rozen. ‘Pas op, hoor,’ zegt ze, terwijl ze de deuren van een grote kast open doet. ‘Je mag alleen kijken. Ik weet alles van kinderen. Hun handen zijn klein, maar ze maken zó iets kapot.’ Willemina kijkt naar haar handen. En dan naar de kast...

Zo voelt het om te groeien! In één zucht is Willemina een reuzin geworden. Moet je die negen kamers zien. En de mensen die daar wonen. De kopjes op hun tafel zijn zo klein als de nagel van een pink. Hun baby is niet groter dan een neus. En in Willemina's mond passen wel honderd bruinebakken poppenwafels. 'Je hebt vast honger na die lange reis,' zegt tante Sara. 'Ik vraag de kokkin om iets lekkers. Nergens aankomen, hoor!' Haar rokken ruisen weg, en meteen begint Willemina te lachen. Opeens is ze zo groot als een huis. Haar hoofd is in de wolken.

En dan ontdekt ze de hond in de hal. Hij ziet er verdrietig uit, alsof hij nog nooit in zijn leven geaaid is. Hij kijkt haar vragend aan. Ze zal voorzichtig zijn. Echt waar. Tante Sara heeft het mis. Kinderen maken niet alles kapot. En kijk die zielige hond toch! Willemina's reuzenhand komt steeds dichterbij. Het roze vel van haar vinger raakt de gladde, witte rug. Maar dan lukt het niet meer om voorzichtig te zijn. Ze pakt de hond uit het huis en geeft hem zeventien kussen op zijn snuit. Ze aait zijn oren en borst en voorpoten en staart...